

①

INTUITIVNÍ KRAJINY DUŠE

Někdo se toulá po Šumavě nebo Alpách a maluje to, co vidí kolem sebe. Jiný se pro změnu spoléhá na svůj vnitřní zrak. Jeho krajiny jsou možná duchovnějši, ale o nic méně skutečné. To je také případ Patrika Hábla.

2

Absolvent ateliéru malby Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze Patrik Hábl (1975) sice maluje abstraktně, ale jeho obrazy mají schopnost vyvolávat konkrétní asociace. Někdy mohou připomínat mračnou oblohu, jindy vodní hladinu nebo horizont horské krajiny. „Nejsem malířem příběhů,“ potvrzuje umělec. „Nesnažím se ani přesně zachytit nějakou situaci, zátiší nebo třeba scénu z ulice. Důležité jsou pro mě spíš pocity.“

Hábl nad plátnem experimentuje jako vědec v laboratoři, jen při tom většinou nesleduje racionální úvahu, ale nechává se

vést intuicí. „Někdy si připadám jako médium,“ přibližuje introvertní malíř. „Barvu na plátno cákám, liju nebo ji zase naopak vymývám. Nikdy sice nemůžu úplně přesně vědět, jak to dopadne, ale ten princip náhody mě baví,“ napovídá popisem svého způsobu práce. Nejraději maluje na zahradě, snad proto se do námětů jeho obrazů podvědomě otiskují právě přírodní motivy. Spíš než o krajinách vnějších se u něj dá mluvit o krajinách vnitřních.

Hábl začíná mít dobré jméno i v zahraničí. Jen za loňský rok vystavoval v Německu, Nizozemsku, Francii, Mekce

moderního umění New Yorku i Turecku. Prožitky z cest také zpětně transformuje do svých obrazů, ale i v tomto případě jím spíš o představy. „V Číně nebo Japonsku jsem třeba nikdy nebyl, a přesto se spousta názvů mých obrazů z poslední doby k tomu prostředí vztahuje. Že jsem si někdy nevysnil a teprve pak to uviděl na vlastní oči, se mi ale stalo už víckrát,“ usmívá se malíř se zřejmou slabostí pro kaligrafii. A ještě jedna věc ho přitahuje – velké formáty.

„Vždycky mě lákaly, ani vlastně nevím proč, snad šlo o to otevřít prostor obrazu tak, aby se z něj opravdu stal paralelní

1 Hory

[150x120 cm, OLEJOMALBA NA PAPIŘE, 2013]

Vnímám to jako personifikaci města a krajiny v jednom, newyorské mrakodrapy a hory zároveň. Přípomínka toho, jak města nahrazují krajinu, ve které už dávno nežijeme.

2 Bílé mraky

[138x288 cm, AKRYL NA PLÁTNĚ, 2013]

Pevně zvolená, skoro popisná krajina najednou popřena hutnou akrylovou barvou, kterou jsem ale potom vymyl. Fascinuje mě, když se během vteřiny „zničí“ něco, co naopak vzniká dlouho.

3 Istanbul

[110x200 cm, AKRYL NA PLÁTNĚ, 2013]

V Turecku jsem nedávno vystavoval a tohle město mě prostě dostalo jak barevností, tak kulminací energie. Rozpouštění barev v tomhle obraze se vztahuje k jednomu z pekelných západů slunce, který jsem tam zažil.

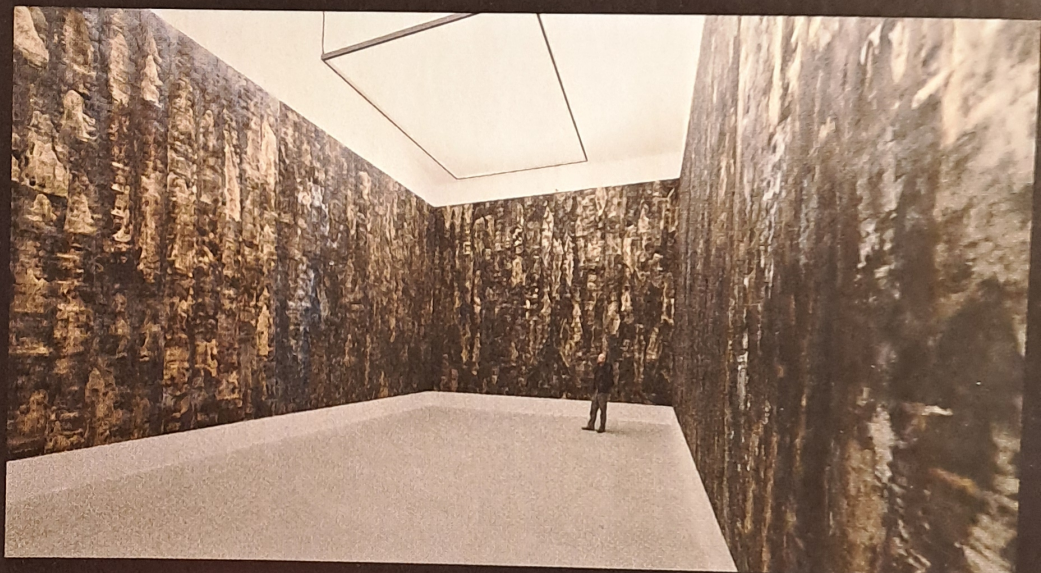
4 Kaple

[Z VÝSTAVY TRANSFORMACE KRAJINY,

DOX PRAHA, 600x3000 cm,

AKRYL NA KARTONU, 2013]

Celá kompozice vznikala na pěti různých místech, to znamená i pět různě strukturovaných podlah, kde každé gesto funguje jinak, ale na celku nesmí být nic znát. Je to stejné dobrodružství jako chodit po laně se zavázanýma očima.

svět,“ vysvětluje Patrik Hábl. Dlouho se držel obvyklých rozměrů, letos v únoru však dostal výjimečnou nabídku umělecky vstoupit do pražského kostela Nejsvětějšího Salvátora nedaleko Karlova mostu. Tradiční akci pro postní dobu nazvanou Popelce umělců před ním totiž absolvovali sami klasici českého moderního umění jako Adriena Šimotová nebo Stanislav Kolíbal.

Jeho řešení sakrálního prostoru bylo radikální a nečekané. Hábl v barokním interiéru vykryl všechny stávající oltářní obrazy svými abstrakcemi a výsledek byl více než působivý. Navíc si splnil sen, pro-

tože na hlavní oltář konečně mohl – vlastně dokonce musel – namalovat opravdu velký obraz. Atakoval celých dvacet pět metrů čtverečních. Další výstava, tentokrát v prostředí pražského centra pro současné umění DOX, pak přirozeně vyvrcholila rozměrnou černo-zlatou kompozicí z pomalovaných papírů lepených přímo na zeď. „Obrazem velkým sto osmdesát metrů čtverečních se tak stal celý sál, a člověk do něj mohl dokonce vstoupit,“ přibližuje tvůrce.

Zatím poslední projekt se odehrál venku. Patrik Hábl v rámci oživení are-

álu pražské magistrály pomaloval celkem čtyři sta metrů čtverečních silnice: „Zhruba před sto lety tam byl park, dneska je to snad nejošklivější místo v Praze. Chtěl jsem tentokrát namalovat na asfalt optimistický barevný koberec, aby se tam člověk mohl aspoň na chvíli cítit příjemně jako v obýváku,“ komentuje svoji snahu Hábl, který se teď již soustředí na nové výstavy ve Zlíně a Mnichově: „Nemůžu se prostě zastavit, protože malování obrazů je pro mě terapie, meditace, únik i svoboda – prostě svět, kde je mi nejlíp.“ □